

hjælpe? De vil dog ikke dermed kunne hindre, at han andetsteds skaffer sig Ørenlyd. Og fra den Dag, han har talt, vil tusinder flokkes om hans Forkyndelse. Derom er jeg overbevist!“

I det samme var der nogen, der rømmede sig ude paa Landevejen, og Pastor Petersens blussende Ansigt viste sig et Øjeblik efter over Havelaagen.

„Mine Damer! Goddag! Goddag, Frue! . . . Jeg bør vel næsten gøre en Undskyldning, fordi jeg saaledes for anden Gang i denne Sommer falder med Døren ind i Huset til Dem. Og ovenikøbet i en saadan Hede!“

Fru Betty modtog ham netop med saa megen Forekommenhed, at hun ikke kunde kaldes ligefrem uhøflig. Hun satte sig paa Bænken ved Siden af Ragnhild og bød ham med en afmaalt Haandbevægelse at tage Plads paa den højryggede Havestol, hvor han engang før havde siddet i de samme to Damers Selskab.

„Jeg hører, at Pastoren har været til Møde inde paa Højskolen,“ sagde hun.

„Ja! Jeg kommer just derfra.“

„Der var vel mange Folk forsamlede.“

„Aa — de var lige ved at krybe op paa Skuldrene af hinanden for at komme til at høre! Den Slags Menings-Turneringer er nu engang bleven vore Dages Folkeforlystelser. Og det gik virkelig ogsaa — i dobbelt Forstand — ganske hedt til. Det maa sandelig have ringet forsvarligt for Vorherres Øren denne Formiddag . . . for man tog skam ikke blidt paa den gamle Mand. Navnlig den gode Vilh. Pram og de andre Skriftkloge maalte ham min Tro Skæppen fuld. De lod ham rentud vide, at han risikerede at gaa ganske ud af Spillet, dersom han nu ikke godvillig opgav alt gammeldags Hemmelighedskræmmeri, som dog ikke længer imponerede nogen. Hvad oplyste Nutidsmennesker fordrede af Religionen, var fuld og klar Besked om Tingene . . . ingen Tvetydigheder, om vi maa bede!“